

De poort van Hoho

We rijden door de poort van Hope Home, en plots springen de tranen in mijn ogen.

Ik voel Achiengs armen om mij heen.

“Vijf jaar geleden is dit allemaal begonnen,” fluistert ze, “Bij Hope, bij jou, bij Lieve en bij mij.”

Ik huil, moe van de reis, maar vooral week van de herinneringen die plots naar boven komen:

- de beslissing om Hope te adopteren
- de eensgezindheid van man en kinderen
- die eerste – toch wel moeilijke – maanden
- de vele, geruststellende telefoontjes met Lieve
- de stroom van commentaren
- het vredige gevoel toen Hope goed en wel haar plaats had gevonden in ons huis
- het plan om, samen met Achieng, op zoek te gaan naar de roots van Hope
- de tv-reeks “De Moeder van mijn Dochter”
- opnieuw de verpletterende stroom van reacties
- de droom van Achieng om babies in nood op te vangen, een weeshuis op te richten
- het aarzelende begin van onze stichting: Hope for Kabondo
- de fundraising, de lezingen
- de hechte kring van trouwe, gedreven en loyale medestanders
- de aankoop – in Kenia – van grond en huis
- de bouwwerkzaamheden, de facturen, de waterwinning
- de eerste weeskinderen en hun bloedstollende verhalen
- de volgende kinderen, ze bleven en bleven maar komen
- de goede en de slechte raad
- de vele, vele supporters
- de steun (maar ook soms de jaloezie)
- de anonieme weldoeners
- de zoekende zielen die in Kabondo hun levensbestemming zochten
- de geanimeerde discussies in het bestuur, hier en in Kenia
- de stuurlui aan wal

Maar boven alles uit: ons rotsvaste vertrouwen in Achieng, en vice versa.

Hier, aan de poort van Hope Home, tollen al die herinneringen over mij heen.

En, heel even maar, verlies ik de grond onder mijn voeten.